

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **R. A.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenceká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2015, č. j. OAM-275/LE-BE02-LE22-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2016, č. j. 49 Az 34/2015 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M. **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 22. 7. 2016, č. j. 49 Az 34/2015 – 33, rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť ve správním spisu nebyly shromážděny dostatečné informace o válečné situaci na Ukrajině. Ke kasační stížnosti žalovaného ovšem Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil (rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32). Uvedl, že obavy z války na Ukrajině opakovaně nepovažuje za relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Nejedná se o totální konflikt, v důsledku kterého by byl každý civilista vystaven nebezpečí. Stejně tak branná povinnost, či „hrozba“ mobilizace nejsou azylově relevantní okolnosti. K těmto důvodům žalovaný relevantní informace shromáždil. Nic dalšího žalobce v žádosti o azyl neuvedl, proto se žalovaný ničím dalším správně nezabýval a neshromažďoval k tomu informace.

[3] Následně krajský soud znovu rozhodl o žalobě, tentokrát ji zamítl jako nedůvodnou. Ohledně otázky povahy válečného konfliktu na Ukrajině i hrozby, že by se žalobce do války

musel zapojit, se krajský soud řídil názorem Nejvyššího správního soudu, dle kterého obě skutečnosti v žalobcově případě nemají azylovou relevanci. Dále krajský soud uvedl, že žalovaný v rozhodnutí vzal v potaz, že žalobce na území České republiky pobývá tři roky a že na území České republiky pobývá i jeho matka. Tyto skutečnosti žalovaný nepovažoval za azylově relevantní. I podle krajského soudu by skutečnosti byly relevantní pouze ve výjimečných případech, které ale u žalobce nenastaly. Žalobcův pobyt na území České republiky je krátký. Jeho argumentace ohledně soukromého a rodinného života tak patří spíše do řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců).

[4] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Krajský soud dle něj nesprávně vyhodnotil námitku týkající se války na Ukrajině a případné stěžovatelově účasti v ní. Stěžovatel ve správním řízení tvrdil, že ve válce na Ukrajině se páchají válečné zločiny, pouze díky jazykové bariéře během pohovoru to zaniklo. Dále se soud dle stěžovatele nevěnoval námitce porušení rodinného a soukromého života. Návrat do země původu by mu narušil jeho sociální a rodinné vazby, které si v České republice vytvořil.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro nedůvodnost.

[6] Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti uvážil následovně.

[7] Kasační námitky stran válečné situace na Ukrajině a případné stěžovatelově účasti v ní jsou nepřijatelné. Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud nemůže v řízení o opakované kasační stížnosti za nezměněného skutkového a právního stavu vyjadřovat k námitkám, které ve svém dřívějším rozsudku označil za nedůvodné, neboť také on je tímto závěrem svého předchozího rozsudku v dané věci vázán [srov. usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 28 nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 136/05 ze dne 8. 6. 2005 (N 119/37 SbNU 519)]. Nejvyšší správní soud přitom v této věci již v rozsudku č. j. 1 Azs 214/2016 – 32 vyslovil, že válečná situace na Ukrajině, ani stěžovatelovy obavy z účasti ve válce nejsou azylově relevantní důvody. Námitky tento závěr zpochybňující jsou proto nyní nepřijatelné. Stejně tak se již Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku vyjádřil i k otázce, které azylově relevantní důvody stěžovatel ve správním řízení uvedl, a ke kterým se tedy správní orgán měl vyjadřovat. Otázka páchaní válečných zločinů ve válce na Ukrajině mezi nimi nebyla.

[8] Ostatní kasační námitky jsou přípustné. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud ji odmítne jako nepřijatelnou. Posuzovaná kasační stížnost je přitom z níže uvedených důvodů nepřijatelná.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu

učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel přípustnými námitkami napadá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu a nesprávné posouzení zásahu do jeho soukromého a rodinného života, tedy čtvrtý důvod výše uvedeného testu.

[11] Rozsudek krajského soudu požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost odpovídá (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně. K námitce zásahu do rodinného a soukromého života soud uvedl, že stěžovatel na území České republiky pobývá krátce, pouze tři roky. Má zde sice i svoji matku, ovšem tato skutečnost by byla relevantní pouze ve výjimečných situacích (např. závislost na péči stěžovatele atp.), které ve stěžovatelově případě nenastaly. Podle krajského soudu stěžovatelova argumentace ohledně zásahu do rodinného a soukromého života z důvodu nízké intenzity tohoto zásahu patří do řízení dle zákona o pobytu cizinců. Krajský soud na námitku zásahu do rodinného a soukromého života tedy reagoval. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

[12] Krajský soud i žalovaný navíc otázku zásahu do rodinného a soukromého života posoudili správně. Pokud stěžovatel hodlá setrvat na území České republiky a vést zde v budoucnu sociální a rodinný život, je skutečně třeba, aby o to usiloval právě prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Zákon o azylu chrání rodinný a soukromý život pouze ve velice specifických případech, obvykle takových, ve kterých by nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života byla již samotná nutnost jednorázově (tj. ne trvale) vycestovat. O takovou situaci se v případě stěžovatele ovšem zjevně nejedná (srov. judikaturu stanovící hranici, kdy zásah do rodinného a soukromého života nabývá azylové relevance - např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 – 52, či ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50). Krajský soud věc posoudil zcela v intencích výše zmíněné ustálené judikatury.

[13] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M, advokát se sídlem Ovenceká 78/33, Praha 7. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Odměnu advokáta včetně hotových výdajů v takovém případě hradí stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d)

citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka 714 Kč představující 21% DPH, jehož je advokát plátcem. Celková výše odměny činí 4.114 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2017

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu